

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **D&Z spol. s r. o.**, IČO 001 96 304, se sídlem Údlická 761, Praha 8, zast. JUDr. Vilémem Šilarem, advokátem, se sídlem Bělehradská 679/94, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2022, č. j. MHMP 180819/2022, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2024, č. j. 18 A 41/2022-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný nadepsaným rozhodnutím částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3 (dále též „orgán ochrany přírody“) ze dne 6. 10. 2021, č. j. UMCP3 344024/2021. Tím byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále též „ZOPK“). Uvedeného přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že v červenci 2021 při realizaci akce „Obnova vodovodních řadů ul. Bořivojova a Jagellonská, Praha 3“ nevhodnou technologií při výkopu poškodila čtyři stromy rostoucí v uličním stromoradí v ulici Bořivojova (3x trnovník akát, 1x lípu malolistou). Za to byla žalobkyni uložena pokuta podle § 88 odst. 3 písm. a) ZOPK ve výši 20.000 Kč. Změna prvostupňového rozhodnutí žalovaným spočívala pouze v tom, že do popisu skutku doplnil, že poškození

stromů nastalo odhalením kořenového systému dřevin bez zajištění náležité ochrany proti vysychání, přetnutím kořenů tří dřevin a ulomením/poškozením větví u čtvrté.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou. Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný se dostatečně vypořádal s podmínkami aplikace přípustného rizika, přičemž neupřednostnil ZOPK před přestupkovým zákonem, jak mu vytýkala žalobkyně. Výkopové práce nebyly prováděny v souladu s dosaženým stavem poznání a informacemi, které měla žalobkyně k dispozici; stejně tak se v uvedeném případě nejedná o situaci, kdy by nebylo možné společensky prospěšného výsledku (tj. obnovy vodovodního řadu) dosáhnout jinak. Žalovaný poukázal na stanovisko orgánu ochrany přírody a normy ČSN a rovněž standardizované postupy umožňující dosáhnout požadovaného výsledku bez poškození dřevin. Obecně koncipovaná argumentace žalobkyně, že bezvýkopové napojení přípojek nebylo realizovatelné, nemůže zvrátit závěry žalovaného, opřené i o citace konkrétních odborně stanovených požadavků.

[3] Žalovaný se podle soudu dostatečně vypořádal i s problematikou ochranného pásma vodovodu. Soud se s ním ztotožnil v závěru, že pro posouzení odpovědnosti za poškození dřevin je absence souhlasu vlastníka či provozovatele vodovodu s vysazením dřevin irelevantní. Ani absence takového souhlasu neznamená, že dřeviny je možno poškozovat.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Namítá, že městský soud nesprávně posoudil otázku, zda byly splněny podmínky pro aplikaci okolností vylučujících protiprávnost spočívající v přípustném riziku. Stěžovatelka splnila podmínky vylučující protiprávnost, jelikož postupovala v souladu s aktuálními informacemi, které o daném místě a v daný čas měla k dispozici a nebylo možno společensky prospěšného výsledku dosáhnout jinak než za cenu poškození kořenů stromů ležících v ochranném pásmu vodovodu a v přímé kolizi s vodovodním řadem a přípojkou. Městský soud se bez skutečného zjištění stavu ztotožnil s chybnou argumentací žalovaného, že stěžovatelka měla postupovat šetrněji, domovní přípojky napojit bezvýkopově, použít tlakovou vodu či supersonický vzduchový rýč. Vodovodní přípojky však nelze napojit bezvýkopově či jinak „šetrně“. Zvláště za situace, kdy jsou kořeny stromů omotané okolo vodovodního řadu či jinak v přímé kolizi s potrubím. V nyní projednávané situaci nebylo technologicky možné provést výkop a obnažení vodovodního řadu a přípojek, aniž by došlo k poškození kořenů stromů. Jelikož se jednalo o rekonstrukci v rozsahu 1690 metrů a o dotčených 104 stromů, skutečnost, že poškozeny byly jen čtyři stromy, svědčí o šetrném postupu stěžovatelky.

[5] V doplnění žaloby ze dne 24. 6. 2023 stěžovatelka dostatečně objasnila důvody svého postupu, soud však uvedené podání nevzal v potaz. Naopak v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že argumentace stěžovatelky je koncipována obecně bez vysvětlení, proč nebylo možno aplikovat standardizované výkopové práce kolem vodovodu. Standardizované postupy aplikovány byly, avšak v některých místech nebylo technicky

pokračování

možné dodržet provedení rekonstrukce vodovodu v souladu s požadovanou ochranou zeleně. Dodávka pitné vody obyvatelstvu a s tím související stavební práce jsou společensky prospěšnou činností, a to navzdory pochybnostem městského soudu vyjádřeným v bodě 23 napadeného rozsudku.

[6] Městský soud také pochybil při výkladu vlivu existence ochranného pásma vodovodu na možnost zásahu do v něm se nacházejících dřevin. V nyní posuzovaném případě byly dotčené stromy v ochranném pásmu vodovodu vysazeny Městskou částí Praha 3 bez souhlasu vlastníka či provozovatele vodovodu, ačkoliv zákon zde umístění trvalého porostu písemným souhlasem podmiňuje [§ 23 odst. 5 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích]. Vzhledem k uvedenému nemohou dotčené dřeviny v ochranném pásmu vodovodu požívat právní ochrany. Závěr městského soudu, že „*ani absence uvedeného souhlasu nemůže znamenat, že vysazené porosty lze poškozovat*“, je nesprávným právním posouzením věci, jelikož ignoruje smysl institutu ochranného pásma.

[7] Stěžovatelka též uvedla, že se pro ni jedná o principiální spor, jelikož pro investora Pražskou vodohospodářskou společnost a. s. (jejímž vlastníkem je hlavní město Praha) a pro provozovatele Pražské vodovody a kanalizace a. s. rekonstruuje plošně a rozsáhle zastaralé vodovodní řady ve starých částech města a k obdobným situacím a kolizím bude docházet i do budoucna.

[8] Žalovaný ve vyjádření kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí potvrzené napadeným rozsudkem a plně se ztotožnil s právním názorem městského soudu. V projednávané věci není sporu o tom, že stěžovatelka se dopustila poškození dřevin. Žalovaný jasně zdůvodnil, proč neshledal v postupu stěžovatelky důvody pro uplatnění okolnosti vylučující protiprávnost i proč shledal nedůvodnou námitku stěžovatelky týkající se ochranného pásma vodovodního řadu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami stěžovatelky, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Absence této vady je totiž podmínkou pro věcný přezkum kasačních námitek ze zbylých důvodů. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou,

že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítl.

[12] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[13] Takové vady napadeného rozsudku ovšem Nejvyšší správní soud neshledal. Městský soud své rozhodnutí logicky a dostatečně odůvodnil, přičemž přiměřeně reagoval na námitky uplatněné stěžovatelkou. Stěžovatelka konkrétně městskému soudu vytýká, že zcela pominul a nevypořádal se s její doplňující argumentací obsaženou v doplnění žaloby ze dne 24. 6. 2023, v níž konkretizovala nemožnost alternativního postupu při rekonstrukci vodovodního řádu. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že toto doplnění stěžovatelky městský soud reflektoval v bodě 13 napadeného rozsudku, věcně ovšem souhlasí s městským soudem, že stěžovatelka (ani při zohlednění uvedeného doplnění) blíže nevysvětlila, proč nebylo možné postupovat šetrněji, pouze setrvala na tvrzení, že správními orgány nastíněné alternativní postupy jsou nereálné.

[14] Mezi účastníky řízení není sporné, že stěžovatelka se dopustila jednání, kterým poškodila kořenový systém, resp. větvový dřevin rostoucích mimo les, konkrétně čtyř stromů tak, jak je popsáno ve výrokové části rozhodnutí správních orgánů. Argumentace stěžovatelky se týká možného naplnění některé z okolností vylučujících protiprávnost jejího jednání, konkrétně přípustného rizika.

[15] Dle § 27 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „přestupkový zákon“), *čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže někdo v souladu s dosaženým stavem poznání a informacemi, které měl k dispozici v době svého rozhodování o dalším postupu, vykonává v rámci svého zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo v rámci svého předmětu činnosti společensky prospěšnou činnost, jíž ohrozí nebo poruší zájem chráněný zákonem, nelze-li společensky prospěšného výsledku dosáhnout jinak.*

[16] Stěžovatelka namítá, že je vyloučena protiprávnost jejího jednání podle právě citovaného ustanovení, jelikož postupovala v souladu s aktuálními informacemi, které o daném místě a v daný čas měla k dispozici, a společensky prospěšného výsledku (zajištění

pokračování

dodávek pitné vody) nešlo dosáhnout jinak než za cenu poškození kořenů stromů v přímé kolizi s vodovodním řadem a přípojkou. Tvrdí, že vodovodní přípojky nelze napojit bezvýkopově či jinak „šetrně“ a že technologicky nebylo možné provést výkop a obnažení vodovodního řadu a přípojek, aniž by došlo k poškození kořenů, které byly v kolizi s vodovodním potrubím.

[17] Okolnost vylučující protiprávnost (a tedy i přestupkovou odpovědnost) dle § 27 přestupkového zákona byla do přestupkového práva přebrána z trestního práva hmotného, kde je zakotvena v obdobně formulovaném § 31 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákon. Podle judikatury Nejvyššího soudu vztahující se k tomuto ustanovení, *„je riziko určitý stav nejistoty, zdali se vůbec nebo v očekávané míře dostaví žádoucí následek, a to při vědomí, že může dojít také k následku negativnímu. Z trestněprávního hlediska je oním nežádoucím následkem porucha nebo obrožení zájmu chráněného trestním zákonem. Riziko tak spočívá v jednání, které, pokud nastane následek relevantní z hlediska trestního práva, by vedlo k trestní odpovědnosti. V případě, že jsou však dodrženy určité podmínky a pravidla, je vyloučena protiprávnost takového jednání.“* (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. 8 Tdo 1625/2018).

[18] Podmínkou aplikace okolnosti vylučující protiprávnost v podobě přípustného rizika je postup *v souladu s dosaženým stavem poznání a informacemi, které má daná osoba v době rozhodování o dalším postupu k dispozici.* Podle komentářové literatury (Srov. Gřivna, T.: Komentář k § 31 [Přípustné riziko]. In: Šámal, P. a kol.: Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 703, marg. č. 6.) *„k rozhodnutí a vykonávání činnosti spojené s rizikem je nutno vždy přistoupit se znalostmi, jež jsou na úrovni dosaženého stavu poznání a aktuálních dostupných informací v oblasti (tzv. postup lege artis), v níž dochází k rizikovému jednání (např. v oblasti aplikovaného výzkumu, v oblasti farmakologie, lékařství apod.). Obecně půjde o postup, který je v takové oblasti uznávaný a používaný, tedy osvědčený, jehož účinnost, účelnost či důvodnost je v dané vědecké či jiné komunitě obecně uznávána, ale podle našeho názoru i odpovědně předpokládána při dalším vývoji stavu poznání v dané oblasti rizikové činnosti, poněvadž jde právě často o nové přístupy, postupy či metody, které jsou v takovém rizikovém jednání používány, aby se daný obor lidské činnosti mohl rozvíjet. Splnění této podmínky by však v zásadě nebylo možné shledat, jestliže sice společensky prospěšná činnost byla prováděna zastaralými či vývojem stavu poznání překonanými přístupy, postupy, metodami nebo technologiemi, popř. za využití zastaralé či době neodpovídající techniky, nevhodných materiálů apod., stejně tak jako při využití zastaralých a neaktuálních informací, ač v době činu byly již dostupné informace a poznatky nové, moderní.“*

[19] V nyní projednávané věci má Nejvyšší správní soud za to, že městský soud i žalovaný dostatečně zdůvodnili, proč dospěli k závěru, že stěžovatelka uvedeným způsobem nepostupovala. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti podstatné pro posouzení věci. Jak zdůraznil orgán ochrany přírody v *Postoupení odvolání proti rozhodnutí č. j. UMCP 344024/2021 ze dne 6. 10. 2021 ve věci poškození 4 ks stromů v uličním stromořadí na pozemku parc. č. 4288 v k. ú. Žižkov, ulice Bořivojova, Praha 3*, ze dne 15. 11. 2021, č. j. UMCP3 435167/2021 (dále též „postoupení odvolání“), pokuta nebyla stěžovatce uložena za provedení otevřeného výkopu, ale za následky jeho

nešetrného provádění. Na stavbě nebyly voleny správné technologické postupy, které by zabránily vážnému poškození dřevin. Ke stavebnímu záměru stěžovatelky, v rámci jehož realizace došlo k poškození dřevin, vydal orgán ochrany přírody souhrnné (koordinované) stanovisko ze dne 6. 11. 2016, č. j. 109697/2016. V bodě 1 uvedeného stanoviska upozorňuje orgán ochrany přírody na nutnost postupu s nejvyšší opatrností při výkopových pracích, aby nedošlo k poškození kořenů stromů. Stanovisko též odkazuje na normu ČSN 83 9061 *Technologie vegetačních úprav v krajině – Ochrana stromů, porostů a vegetačních ploch při stavebních pracích* (dále též „norma ČSN“). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dále odkazuje na Standardy péče o přírodu a krajinu vydávané Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR, konkrétně standard 01 002 Ochrana dřevin při stavební činnosti (dále též „standards“). Uvedený standard podrobně rozpracovává opatření směřující k ochraně dřevin při stavební činnosti při provádění výkopových prací v kořenové zóně. Standardy obsahově navazují na již zmiňovanou normu ČSN. Z protokolu o kontrole provedené orgánem ochrany přírody dne 2. 8. 2021 plyne, že při kontrolním šetření na stavbě stěžovatelky bylo zjištěno poškození čtyř stromů, přičemž přetnuté a odhalené kořeny nebyly ošetřeny adekvátním způsobem. Závěrem kontrolního šetření je, že výkopové práce nejsou prováděny v souladu se stanoviskem orgánu ochrany přírody a že kořenové systémy nebyly ošetřeny podle normy ČSN.

[20] S ohledem na shora uvedené a znalost obvyklých technologických postupů v ošetřování dřevin dospěl orgán ochrany přírody k závěru, že obnovy vodovodních řadů bylo možno dosáhnout, aniž by došlo k vážnému poškození dřevin. Norma ČSN ani standardy nejsou obecně závaznými právními předpisy, ale jimi stanovené a popsané postupy lze považovat za součást aktuálních dostupných informací v dané oblasti, které lze považovat za součást nároků kladených na postup *lege artis* při úvahách o aplikaci přípustného rizika ve smyslu citovaného ustanovení přestupkového zákona. Stěžovatelka v pozici podnikatele při výkopových pracích, za něž byla přestupkově postižena, v rámci výkonu svého předmětu činnosti mohla a měla postupovat s řádnou péčí v souladu s požadavky obsaženými v normě ČSN a standardech. Se závěry orgánu ochrany přírody se v navazujících rozhodnutích ztotožnili žalovaný i městský soud, přičemž nepřisvědčili argumentům stěžovatelky, že nebylo technicky možné postupovat jinak. S tímto posouzením se ztotožňuje též Nejvyšší správní soud.

[21] Stejná tvrzení ohledně technologické neproveditelnosti postupů navržených žalovaným, která uplatnila v řízení před městským soudem, opakuje stěžovatelka též ve své kasační stížnosti. Důraz klade na nutnost provedení otevřených výkopů a odhalení vodovodních řadů a přípojek. Jak však bylo uvedeno výše, podstatou stěžovatelčina pochybení není samotné provedení otevřeného výkopu, ale její nešetrný postup při této činnosti, včetně neošetření poškozených dřevin – nedostatečná ochrana odhalených kořenů před vysycháním, nedostatečné ošetření přetnutých kořenů, ulomené a odřené větve jednoho ze stromů atd. To ostatně vyplývá z výroku napadeného rozhodnutí žalovaného, v němž žalovaný konkretizoval jednání, kterým se stěžovatelka dopustila přestupku. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem žalovaného i městského soudu, že v nyní projednávané věci nebylo prokázáno, že stěžovatelka postupovala *lege artis* ve smyslu § 27 přestupkového zákona, a nebyly tak splněny podmínky pro uplatnění

pokračování

ustanovení o přípustném riziku vylučujícím protiprávnost jednání stěžovatelky. Podstata stěžovatelčiny argumentace o tom, že nebylo možné provést práce spočívající v rekonstrukci vodovodního řadu bez provedení otevřeného výkopu se tak míjí s podstatou věci.

[22] Další ze zákonných podmínek přípustného rizika je též vykonávání *společensky prospěšné činnosti*. Městský soud v bodě 23 napadeného rozsudku vyjádřil pochyby, zda v projednávaném případě by jednání stěžovatelky vůbec mohlo být posouzeno jako společensky prospěšná činnost ve smyslu § 27 odst. 1 přestupkového zákona. Stěžovatelka k tomu namítá, že zajištění dodávek pitné vody obyvatelstvu je bezesporu společensky prospěšná činnost, která navíc dle názoru stěžovatelky v daném případě převáží nad zájmem na ochraně dřevin, které dle ní byly vysazeny protiprávně (k tomu viz dále). Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že městský soud učinil tuto poznámku toliko *obiter dictum* a ostatně nevyjádřil jasný závěr, že při rekonstrukci vodovodního řadu se o společensky prospěšnou činnost nemůže jednat. Vzhledem k tomu není nutné, aby se Nejvyšší správní soud touto otázkou zabýval do hloubky, neboť se netýká důvodů, na nichž městský soud postavil své rozhodnutí. V tomto smyslu zdejší soud pouze obecně poznamenává, že dle § 1 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích *vodovody a kanalizace pro veřejnou potřebu se zřizují a provozují ve veřejném zájmu*. Z toho lze dovodit, že i práce na údržbě a rekonstrukci veřejných vodovodů lze považovat za společensky prospěšnou činnost. Tento dílčí závěr ovšem nic nemění na tom, že okolnost vylučující protiprávnost jednání stěžovatelky dle § 27 odst. 1 přestupkového zákona nebyla dána, neboť stěžovatelka nepostupovala *v souladu s dosaženým stavem poznání a informacemi, které měla k dispozici v době svého rozhodování o dalším postupu*, jak bylo vysvětleno výše.

[23] Stěžovatelka dále namítá, že dotčené dřeviny nemohly požívat právní ochrany, jelikož byly vysazeny v ochranném pásmu vodovodu, a to bez písemného souhlasu jeho vlastníka, případně provozovatele, třebaže zákon jejich umístění tímto souhlasem podmiňuje. K uvedenému Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že uvedená absence souhlasu s výsadbou nebyla v rámci řízení prokázána. Naopak orgán ochrany přírody v postoupení odvolání ze dne 15. 11. 2021 uvedl, že souhlas vlastníka vodovodu – společnosti Pražské vodovody a kanalizace, a. s. - byl dán. Tento souhlas s výsadbou dřevin při rekonstrukci uličního stromořadí v roce 2003 je součástí projektové dokumentace pro obnovu uličního stromořadí zpracované společností JENA v roce 2003. Zdejší soud ve správním spise ověřil, že dotčené postoupení odvolání včetně výňatku z uvedené projektové dokumentace je jeho součástí. Lze tedy uzavřít, že dotčené dřeviny nebyly v ochranném pásmu vodovodu vysazeny bez souhlasu vlastníka vodovodu ve smyslu § 23 zákona o vodovodech a kanalizacích, a námitka stěžovatelky je tak nedůvodná.

[24] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že se ztotožňuje s názorem městského soudu, že i případná absence souhlasu vlastníka vodovodu s výsadbou trvalých porostů nemůže bez dalšího znamenat vynětí takovýchto porostů z ochrany § 7 ZOPK. Porušení ochranného pásma postihováno systémem sankcí uvedeným v zákoně o vodovodech a kanalizacích. Jmenovitě vysazení trvalých porostů v ochranném pásmu vodovodu bez souhlasu jeho vlastníka je přestupkem právníké či podnikající fyzické

osoby dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích penalizovaným pokutou stanovenou odst. 9 stejného ustanovení. Podle § 23 odst. 6 zákona o vodovodech a kanalizacích má stavební úřad pravomoc nařídít obnovení předchozího stavu tomu, kdo porušil zákaz činností v ochranném pásmu vodovodu. Nelze přisvědčit názoru stěžovatelky, že svým právním závěrem soud připouští porušování zákona o vodovodech a kanalizacích. Ochrana dřevin a ochranné pásmo vodovodu jsou dva samostatné instituty upravené odlišnými předpisy a nelze bez dalšího shledat jejich kolizi. Odstranění dřevin ohrožujících vodovodní řád je možné za respektování povinností vyplývajících ze ZOPK. Městský soud v bodě 26 napadeného rozsudku přesvědčivě shrnul na věc dopadající ustanovení ZOPK a související vyhlášky č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení, i relevantní závěry judikatury zdejšího soudu. Došel přitom k závěru, že ochrana a kácení dřevin je upravena v ZOPK. Pokud zamýšlí zákonodárce vyjmout určité dřeviny rostoucí mimo les z ochrany stanovené v ZOPK a z působnosti orgánů ochrany přírody, činí tak výslovně – viz např. § 59 odst. 1 písm. j) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2015, č. j. 7 As 162/2015-59). Z právních předpisů ovšem taková výjimka ze zákazu poškození dřevin zasahujících do ochranného pásma vodovodu nevyplývá.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými stěžovatelkou uplatněné námitky. Proto dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[26] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu